

V. expedice SAROS pokračuje, navštívili jsme Moskvu

Sérii expedic SAROS založil Vašek Knoll a je nám líto, že s námi nemůže kvůli své vážné nemoci cestovat. Tak ho alespoň tímto prostřednictvím zdravíme a přejeme pokud možno ještě více zdraví a dobré nálady.

V sobotu 26. července jsme se úderem 10 hodiny moskevského času konečně octli na „vakzale Kijevskaja“ v Moskvě. Musím říct, že to pro všechny byla patřičná úleva, byť poslední střípky předchozí cesty vlakem již nebyly příliš náročné. Přesto se mi někteří přiznali (hlavně chudák Dano), že byť už stojí na pevné nehybné zemi, má stále tendenci vyrovnávat balanc na třesoucím se podlaží.

Po výstupu z vlaku naše skupina okamžitě vyrazila na „metrostancii Kijevskaja“, kde jsem se konečně mohl pokochat slavnými architektonickými doplňky jednotlivých zastávek. A co víc, a to mi věřte, Moskva přímo kypí překrásnými dívkami. Jsou do slova na každém kroku, až z toho trpím. Dalibor mezitím každému kupuje deseti-jízdnou permanentku za 155 rublů, na níž lze jezdit neomezeně po všech stanicích a dokud člověk nevystoupí zpátky nad zem, je to bráno jako jedna jízda. S těžkou bagáží si každý z nás hrdě označuje u elektronického turniketu první vstup do metra a vstupuje na dlouhé pojízdné schody. Metra jsou tu hlučnější než v Praze, ale zase tu nezazní pouhé „Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají“. Hlasatel cestujícího upozorní na následující stanici, řekne pa-rusky výše zmíněnou větu a pak ještě poprosí, abychom případně uvolnili místo invalidům, veteránům, starým lidem, rodičům s dětmi a nezapomněli si při výstupu své věci. Hned se Čech cítí poněkud menší ve své mentalitě, neboť takové příjemné detaily u nás neexistují.

Na stanici Sucharevskaja vylézáme ven do města a míříme krok co krok s pětiproudovou silnicí k našemu objednanému hostelu Lenin. A tam nás čekají první muka. Hostel je součástí bytového komplexu, který mírně připomíná kanalizací prolezlé bytovky minulého století. Přesto ale byty patřící hostelu už nejsou tak pochmurné a je o ně velký zájem. Je nám však řečeno, že příjem nových obyvatel bývá vždy od 13 hodin, takže máme asi dvě hodiny volno. Bagáž tu tedy necháváme a po skupinkách se vydáváme do nejbližšího okolí. Naši skupinku se mnou tvoří Makalaki, Dalibor Hanžl a Petr Komárek. Přestože bych čekal jiný svět, není tomu úplně tak. Dokonce ulice, kterou se procházíme směrem k centru, jakoby vypadla z fotky pardubické Třídy míru. Akorát s tím rozdílem, že tu chybí Zelená brána a přebývá azbuka. Na lavičkách u jednoho parku pak Makalaki svérázně objevuje zbrusu nový ruský vynález – k otevření místního piva „Bočka“ postačí druhá láhev, konkrétně její speciálně upravené dno. Tam stačí hrdlo první lahve zastrčit a pootočít. Dokonalý trik ty hloupější zajisté donutí kupovat si minimálně dvě lahve piva, ty nejhlopější to donutí na celou věčnost utopit se v nekonečném kruhu dokupování jedné lahve navíc.

Větší prohlídku pak spontánně absolvujeme s Matyášem Zetkem, Stanem Sokolem a zmíněným Petrem. Původní plán je zajít na vyhlídku místního nejvyššího hotelu „Ukrajina“ na jih od centra goroda, ale po vystoupení o zastávku dříve a nohyrvoucí procházce nám místní policista suše oznamuje, že hotel je v rekonstrukci a že máme

smůlu. No budiž, alespoň jsme spatřili moskevský „Bílý dům“, nahnědlou řeku Moskva a proslulé Stalinovy katedrály. Nakonec Stana popadá revoluční myšlenka celé, zhruba 15 km dlouhé procházky, kterou je umělecká ulice Arbat. Zdejší lidé už od 15. století prodávají nejrůznější suvenýry, ukazují nejrůznější pouliční představení a k novému věku přibyly i četné portréty na zakázku. Krásné počasí navíc Matese i Stana donutilo sáhnout po nejbližší zmrzlině. Ulice je už z dále slyšet, neboť hudebníci hrají z plných plic. Z prvních minut jen natáčím a koukám po suvenýrech, zatímco při desátém obchodu se suvenýry už slovo suvenýr přestávám mít rád. Suvenýry ulice jsou navíc i samotné dívky, o kterých byla řeč. Krásné děvušky jsou na každém kroku, i za pulty již nenáviděných suvenýrů. Lidé tu hrají na kytaru, tančí na moderní hudbu na rozloženém koberci, nebo dokonce nabízí malou čivavu. Tak nějak i s radostí zjišťuji, že mi ruská konverzace příliš nevádí a při pohledu na ty krásné dívky už se poohlížím po trvalém zaměstnání v Moskvě. Klidně i jako prodavač nenáviděných suvenýrů.

Navečer se seznamujeme i se spolubydlícími v našem pokoji, mezi něž patří jistý exoticky vzhlížející, ale mlčící ospalec, který podle Petra krapet nevypočítal vliv přesahu několika časových pásem. O něco lepší je ale skupinka Portugalců, vcelku dobře konverzujících anglicky, kteří už zítra vyráží do Novosibirska za stejným účelem co my. Do hostelu taky, už odpoledne, dorazil jistý Špatněl Alex, který tady v Rusku našemu Slovákovi Danovi anglicky vysvětlil, že čeká na Čecha Petra Skaláka, spoluexpedičnicka naší skupiny. O četnost jazyků a národností tu tedy není nouze.

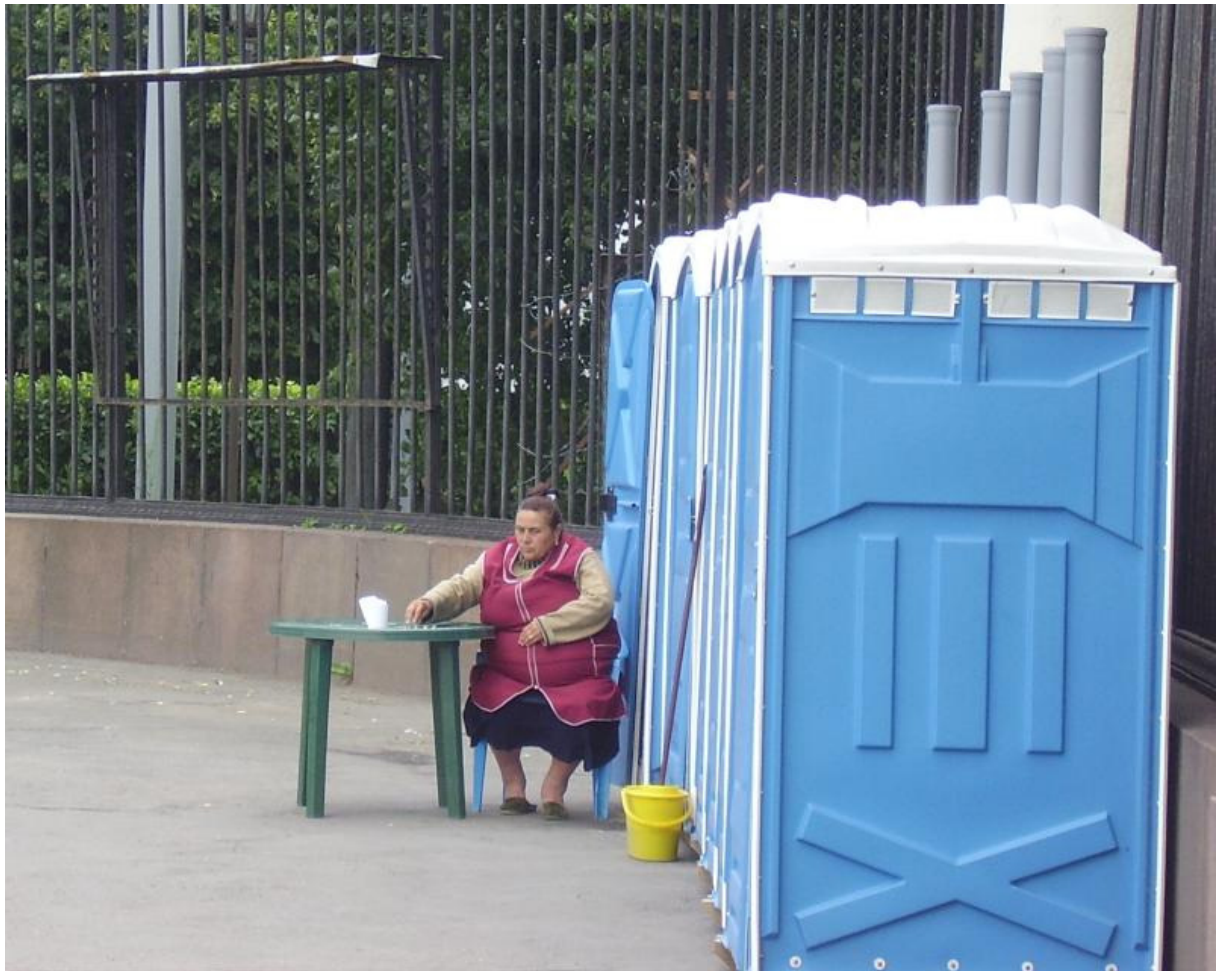
Po poměrně zdařilém spánku a včerejší vytoužené sprše vstávám v neděli 27. července s jasným cílem – Kreml. Foyer hostelu už zase zaplňuje nicnetušící naivní skupina, patrně Holanďanů, která tu postává už od 9 hodin a nikdo se jim nevěnuje. Zákeřně se usmívám při pohledu na velký nápis nedaleko nich, na kterém je řeč o té příjmové 13. hodině. Abychom příliš nepřekáželi, vyrážíme s Dalinem, Makalakiem a Petrem pěšky k centru města. Matyáš už vyrazil se Skálovými a Slováci už zmizeli ráno. Počasí je opět krásné, byť chladně fouká. Šlapeme si to opět přes „Třídu míru“ a zanedlouho se nám odkrývají nad stříškami domů první věžičky z okolí Rudého náměstí. Makalaki snídá ruskou zmrzlinu. Jakmile se ocitáme na veleslavném náměstí, stáváme se jen malými mravenci v ohromném davu. Svérázné historické centrum láká každého a byť je to jen jedno větší náměstí, i celý den nepostačí k tomu projít jej od detailu k detailu. Bohužel trasy do Kremlu už zdáli označují dlouhosáhlé fronty a ani věčný Lenin není lehkým soustem k návštěvě. Po přibližně jedné hodině proto pomalu procházíme celé náměstí až ke katedrále Werichova „šíleného cukráře“ a míříme si to k nábřeží a mostu. Zajímavé jsou rekonstrukční zástěny fasád některých domů. Jak jim Makalaki říká Potěmkinovy fasády, jsou to defakto plakáty budoucího skutečného vzhledu domů. Samozřejmě, že Dalibor mezitím několikrát zabírá do zorného pole svého foťáku několik úředníků moskevské milicie, jeden z nich dokonce křečovitě s prstem na spoušti kulometu hlídá vchod do Kremlu. Dalin tak zkouší, zda zbraň oficíra není nabitá jen slepými náboji. Ke zkoušce ale nedochází. Je zde i standardní jednotka „baterkářů“, kteří prohledávají potenciální místa k ukrytí bomb. Prostě typický denní moskevský pořádek.

*Leninova hrobka a Kreml v pozadí. Prostě typické Rudé náměstí.
Foto: Dalibor Hanžl.*

Rušná Moskva (řeka) v rušné Moskvě (město). Kreml v pozadí. Foto: Dalibor Hanžl.

Za záchod se platí. A neodmlouvat, nebo ukážu hnusný kukuč. Foto: Martin Lehký.

My dále pokračujeme po nábřeží Moskvy a konečně máme i částečný výhled na Kreml. Pohled na zlaté věžičky občas naruší rachotivý zvuk a škrábavý puch velkých výletních motorových lodí. Jak tak jdeme, je vidět v dáli ohromná pouť a posléze mjíme i velkolepou sochu Petra Velikého, který na několik desítek vysokém památníku hrdě stojí na své lodi a kouká do neznáma. Po cestě dál je pak přeplněný luna-park a vysoká socha Lenina i soudruhů, obléhajících jeho velikou osobnost. Tady už ale s nohama v kamenech označujeme svou permanentku a hurá do metra a na hostel. S velkým hladem a únavou přibývá i velká hloupost, která ústí obědem ve snad nejdražší hospodě na světě, jejíž kolorit obohacuje hlasitá disko a techno hudba přímo ve stropě nad našimi hlavami a abychom ji užili pořádně, příprava jídla trvá přes hodinu a půl. Porce je dle očekávání malá, takže ukojit svůj hlad nakonec míříme do nejbližšího obchodu s potravinami (tedy alespoň já).

Večer je ve znamení zábavy. Jistý mongolský Rus nám coby astrolog z dat našeho narození přisuzuje povahu (Dano je kriminálník, já romantik, Petr upřímný, Stano kutil a Makalaki je pedant). S příchodem Skálových se pak diskuze na nejrůznější témata táhne až do půlnoci. Kupodivu nám zatím nikdo nic neukradl, snad jen Matyáš ztratil a zase našel svoje peníze.

Očekávaná fronta i s deštěm Moskvu přepadá v pondělí 28. července. Ještě ráno musíme všichni zaplatit 700 rublů coby povinnou registraci pobytu v Rusku. Poté někteří vyráží do ulic dotřetice, jiní odpočívají a jiní zkoumají s kouskem deprese nepříliš dobrou předpověď počasí pro Novosibirsk. Podle zdrojů se v den zatmění budou nad velkoměstem proménádovat četné bouře, což neznačí nic dobrého. Předpověď z 28. července ve 14:33 moskevského času už se zdá být poněkud příznivější. No, uvidíme. Petr Skalák, meteorolog, už dorazil, navíc se dvěma pěknými dámami, takže naše skupina je celá. Nezbývá, než držet si svou naději, nakoupit zásoby do vlaku a zítra hurá po Transsibiřské magistrále až do pásu totality. Držte nám palce, další zprávy dodáme už bezprostředně po příjezdu do gorodu colněchnovo zatměnie.